

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Duś (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Wygoda

Ławnik SN Marek Molczyk

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale przedstawiciela Krajowej Rady Sądownictwa sędziego Zbigniewa Łupiny oraz Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych sędziego Przemysława Radzika

w sprawie sędziego Sądu Rejonowego w Ł. - W. S.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 29 czerwca 2022 r.

odwołań Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2020 r., Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z dnia 9 listopada 2020 r. oraz Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 listopada 2020 r. od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 12 października 2020 r., sygn. akt ASD-[...]

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia

I. uchylić zaskarżone postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 12 października 2020 r., sygn. akt ASD-[...] i przekazać temu sądowi sprawę do ponownego rozpoznania;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. RDSP [...], Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych wszczął postępowanie dyscyplinarne przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego w Ł. - W. S., przedstawiając jej zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniu 26 czerwca 2018 r. w Ł. wykorzystując status członka Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...], w celu wspierania interesu własnego, nie wyłączyła się od udziału w głosowaniu nad kandydaturami na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Okręgowym w Ł., przeprowadzonym w celu przedstawienia tych osób Krajowej Radzie Sądownictwa - w sytuacji, gdy opiniowano jej własną kandydaturę oraz kontrkandydatów, co podważało przeprowadzenie przedmiotowej procedury kwalifikacyjnej z zachowaniem zasad równych szans wszystkich kandydatów, przez co naruszyła wynikający z art. 82 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej: p.u.sp.p.) obowiązek postępowania zgodnie ze ślubowaniem sędziowskim, w tym w szczególności obowiązek stania na straży prawa i kierowania się zasadami godności i uczciwości w służbie i poza nią, to jest zachowania przynoszącego ujmę godności sędziego i naruszającego zasady etyki zawodowej, określone w § 2, § 3 i § 5 ust. 2 Zbioru zasad etyki zawodowej sędziów, będącego załącznikiem do uchwały Nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 stycznia 2017 r., to jest o czyn z art. 107 § 1 p.u.s.p. (akta sprawy dyscyplinarnej sygn. RDSP [...], k. 140 – 143).

W dniu 7 lutego 2020 r. Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych skierował do Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko obwinionej sędzi W. S. (akta sprawy dyscyplinarnej sygn. RDSP [...], k. 208 – 213).

Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w [...] po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 12 października 2020 r. sprawy z ww. wniosku umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z 27 lipca 2001 r. p.u.s.p. postępowanie wobec obwinionej sędzi W. S.. Jak motywował Sąd I instancji w uzasadnieniu postanowienia wydane rozstrzygnięcie wynikało z analizy stanu prawnego. Sąd I instancji uznał, że w świetle obowiązującego w dacie czynu art. 112 § 2 u.s.p., „w sprawach sędziów sądów apelacyjnych oraz prezesów

i wiceprezesów sądów apelacyjnych i sądów okręgowych oskarżycielami przed sądem dyscyplinarnym są Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych oraz Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych. W sprawach pozostałych sędziów sądów okręgowych, a także prezesów oraz wiceprezesów sądów rejonowych, uprawnionym oskarżycielem jest zastępca rzecznika dyscyplinarnego działający przy sądzie apelacyjnym, a w pozostałych sprawach sędziów sądów rejonowych oraz asesorów sądowych - zastępca rzecznika dyscyplinarnego działający przy sądzie okręgowym. Zgodnie z ówczesną dyspozycją art. 112a § 1a u.s.p. Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych oraz Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych mogli przejąć sprawę prowadzoną przez zastępcę rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie okręgowym, a także przekazać temu rzecznikowi sprawę do prowadzenia. W następstwie dokonanej w art. 1 pkt 36 lit. a ustawy z dnia 20 grudnia 2019 roku zmianie ustawy- Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2020.190) nowelizacji cytowanych wyżej przepisów, w art. 112 po § 2 dodano § 2a w brzmieniu: Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych i Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych mogą podjąć i prowadzić czynności w każdej sprawie dotyczącej sędziego (...) Zgodnie z art. 14 ustawy nowelizującej, do czynów popełnionych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy dotychczasowe, co wprost wskazuje na nieretroaktywny charakter nowej regulacji. Ratio legis zmian wprowadzonych w u.s.p. 14.02.2020 r. było m.in. umożliwienie Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Sędziów Sądów Powszechnych oraz jego Zastępcom podjęcia i prowadzenia każdej sprawy dotyczącej sędziego, bez względu na jego status. W realiach prawnych właściwych dla okresu, w którym doszło do popełnienia zarzucanego deliktu dyscyplinarnego, nie istniała jednak możliwość wszczęcia i prowadzenia wobec sędziego sądu rejonowego a limine przez Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych postępowania, które nie było wcześniej prowadzone przez właściwego zastępcę rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie okręgowym” (akta sprawy dyscyplinarnej sygn. RDSP [...], k. 254 - 255).

Postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 12 października 2020 r. zostało zaskarżone odwołaniem z dnia 5 listopada 2020 r. wywiedzionym przez Ministra Sprawiedliwości, odwołaniem z dnia 9 listopada 2020 r. skierowanym przez Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych oraz odwołaniem z dnia 10 listopada 2020 r. złożonym przez Krajową Radę Sądownictwa.

Minister Sprawiedliwości zaskarżył w całości ww. orzeczenie i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 § 3 k.p.k. w zw. art. 128 p.u.s.p. zarzucił obrazę przepisów postępowania - art. 112a § 1a p.u.s.p. i art. 112 § 1 i 2 p.u.s.p. przez ich wadliwą wykładnię oraz art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. przez niewłaściwe (bezpodstawne) zastosowanie tego przepisu, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 p.u.s.p. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu przy Sądzie Apelacyjnym w [...] do rozpoznania sprawy dyscyplinarnej (k. 9 – 10).

Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych zaskarżył w całości postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 12 października 2020 r. i na podstawie art. 128 p.u.s.p. w zw. z art. 438 pkt. 2 k.p.k. zarzucił mającą wpływ na treść zaskarżonego postanowienia obrazę przepisów postępowania, a to art. 128 p.u.s.p. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 112 § 1 p.u.s.p. polegającą na przyjęciu przez Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w [...], wbrew przepisom prawa i regułom ich wykładni, że Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych nie był uprawniony do wszczęcia i prowadzenia sprawy dyscyplinarnej sędziego sądu rejonowego, a w konsekwencji na przyjęciu, że organowi temu nie przysługiwały przymioty uprawnionego oskarżyciela przed sądem dyscyplinarnym, co skutkowało nieuzasadnionym przyjęciem negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela i umorzeniem postępowania przeciwko obwinionemu sędziemu sądu rejonowego. Podnosząc powyższy zarzut, skarżący na podstawie art. 121 § 4 p.u.s.p. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu przy Sądzie Apelacyjnym w [...] do merytorycznego rozpoznania (k. 12 – 17).

Krajowa Rada Sądownictwa zaskarżyła w całości ww. postanowienie i na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 128 p.u.s.p. zarzuciła mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, tj. art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., przez przyjęcie przez sąd I instancji - niezgodnie z przepisami prawa i regułami ich wykładni, że Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych nie był podmiotem uprawnionym do prowadzenia sprawy dyscyplinarnej sędziego sądu rejonowego i w konsekwencji przyjęciu, że organ ten pozbawiony jest w niniejszej sprawie przymiotu uprawnionego oskarżyciela przed sądem dyscyplinarnym, co w konsekwencji skutkowało pozbawionym uzasadnienia przyjęciem, że w niniejszej sprawie zachodzi negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., tj. brak skargi uprawnionego oskarżyciela i umorzeniem postępowania. Podnosząc powyższy zarzut, skarżący na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 p.u.s.p. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości oraz o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Sądzie Apelacyjnym w [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zaskarżone postanowienie musiało ulec uchyleniu, albowiem odwołania wniesione przez Ministra Sprawiedliwości, Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych oraz Krajową Radę Sądownictwa okazały się co do zasady trafne i jako takie musiały zostać uwzględnione.

Z uzasadnienia postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 12 października 2020 r. wynika, że sąd ten uznał, iż przepis art. 112 a § 1 a p.u.s.p. przed dniem 14 lutego 2020 r., a zatem w czasie popełnienia przez obwinioną zarzuconego jej czynu, pozwalał Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Sędziów Sądów Powszechnych jedynie na przejęcie sprawy prowadzonej przez zastępcę rzecznika przy sądzie okręgowym nie czynił go natomiast uprawnionym do inicjowania takiego postępowania.

Każdy z wywiedzionych środków zaskarżenia, zawierał zarzut obrazy przepisów postępowania, która w ocenie skarżących miała wpływ na treść orzeczenia. Zarzuty były różnorodnie sformułowane, niemniej ich przedmiot pozostawał tożsamy, skutkiem czego każdy ze skarżących wnosł o uchylenie

zaskarżonego postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...] z dnia 12 października 2020 r. i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy mógł rozpatrywać ww. środki odwoławcze w granicach zaskarżenia zgodnie z art. 433 w zw. z art. 128 p.u.s.p., co w niniejszej sprawie sprowadzało się do oceny zarzutu naruszenia prawa procesowego.

Sąd Najwyższy uznał, że interpretacja przepisu art. 112 § 1 a p.u.s.p. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 14 lutego 2020 r. dokonana przez sąd I instancji jest obarczona błędem. Ww. przepis nie może być poddawany analizie i wykładni w oderwaniu od treści art. 114 § 1 p.u.s.p., zgodnie z którym Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych może podjąć czynności wyjaśniające z również z własnej inicjatywy. Zatem zasadnie Minister Sprawiedliwości podnosi w odwołaniu, że „zastępcy rzecznika dyscyplinarnego przy sądach okręgowych są właśnie „zastępcami” RDSSP i dwóch ZDRSSP. Do ich zadań, kompetencji i uprawnień należy i należało podejmowanie czynności procesowych w postępowaniach dyscyplinarnych (poprzedzających je postępowaniach wyjaśniających) (...) wykonywali oni wymienione czynności jedynie wówczas, kiedy woli ich osobistego podjęcia nie wyraził organ nadrzędny, który był przez nich jedynie zastępowany, tj. RDSSP lub jeden z jego dwóch Zastępców”. Ma też rację skarżący pisząc dobitnie, że przyjęta przez sąd I instancji interpretacja jest sprzeczna nie tylko z wykładnią systemową i funkcjonalną, ale również z elementarną logiką i prowadzi do wniosku, że „zastępcy wolno więcej niż organowi, który jest zastępowany”. W orzecznictwie stwierdzono jednoznacznie, że rzecznik dyscyplinarny jest uprawnionym oskarżycielem przed sądem dyscyplinarnym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 r., SNO 3/02, OSNSD 2002, poz. 3).

Za taką, jak przedstawiona powyżej, wykładnią przepisu art. 112 p.u.s.p. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 14 lutego 2020 r.) przemawia również niekwestionowana przecież przez orzecznictwo reguła wnioskowania a fortiori a maiori ad minus. Skoro ustawodawca w art. 112 § 1 p.u.s.p. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 14 lutego 2020 r.) ustanowił, iż oskarżycielem przed sądami dyscyplinarnymi jest Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych oraz Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów

Powszechnych, a także zastępcy rzeczników dyscyplinarnych działający przy sądach apelacyjnych i zastępcy rzeczników dyscyplinarnych działający przy sądach okręgowych, a w art. 112a § 1a wymienionej ustawy zawarto przepis, że „Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych oraz Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych mogą przejąć sprawę prowadzoną przez zastępcę rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie okręgowym, a także przekazać temu rzecznikowi sprawę do prowadzenia”, zaś § 3 tegoż artykułu stanowił, że: „Przepisy § 1a i 2 stosuje się odpowiednio do zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie apelacyjnym, z tym że przekazać sprawę zastępcy lub wyznaczyć do jej prowadzenia innego zastępcę można tylko spośród zastępców rzecznika dyscyplinarnego działających przy sądzie apelacyjnym”, to uznać należy, kierując się powyższą regułą wnioskowania, iż w świetle obowiązujących przepisów, w czasie przeprowadzenia czynności w art. 114 p.u.s.p. w tym także w dniu skierowania przez Rzecznika Dyscyplinarnego wniosku do sądu dyscyplinarnego o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej sędzi W. S., był on (ów organ) uprawnionym do podejmowania czynności wobec **każdego** z sędziów sądów powszechnych.

Bez wątpienia uprawnienie do oskarżania przed sądem dyscyplinarnym, do przejęcia sprawy prowadzonej przez rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie apelacyjnym lub sądzie okręgowym lub prawo odebrania takiej sprawy i przekazania jej do prowadzenia innemu rzecznikowi dyscyplinarnemu, było i jest uprawnieniem *a maiori* w stosunku do uprawnienia rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie apelacyjnym lub okręgowym, określonym w art. 112 § 2 p.u.s.p. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 14 lutego 2020 r). Skoro bowiem Rzecznik Dyscyplinarny był uprawniony do przejęcia sprawy dyscyplinarnej m.in. sędziego sądu rejonowego od zastępcy rzecznika działającego przy sądzie okręgowym oraz wystąpienia w tej sprawie w charakterze oskarżyciela przed sądem dyscyplinarnym, to tym bardziej był uprawniony do samodzielnego przeprowadzenia czynności wskazanych w art. 114 p.u.s.p., w tym skierowania wniosku o rozpoznanie tej sprawy przez sąd dyscyplinarny, bez uprzedniego angażowania zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie okręgowym.

Zgłaszane w ostatnim czasie w sprawach dyscyplinarnych sędziów wnioski o wyłączenie Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych implikowały zajęcie stanowiska w tej kwestii przez Sąd Najwyższy. W postanowieniu z dnia 3 lutego 2020 r. (I DSS 5/19) Sąd Najwyższy uznał, że art. 112 p.u.s.p. dotyczący oskarżyciela występującego przed sądem dyscyplinarnym nie wyłącza uprawnień Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych do podejmowania czynności wyjaśniających oraz wszczynania postępowania dyscyplinarnego. Regulacja z art. 112 p.u.s.p. odnosi się do oskarżycieli przed sądem dyscyplinarnym i nie może wpływać na zakres kompetencji Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych określony w art. 114 p.u.s.p.

Nowelizacja p.u.s.p. wprowadzająca od dnia 14 lutego 2020 r. aktualne brzmienie art. 112 winna być odczytywana jako reakcja na podejmowane próby podważania uprawnień Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych i stanowi jednoznaczne potwierdzenie obowiązującego stanu prawnego.

Niezależnie od podniesionych powyżej powodów, dla których Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej sprawie zadecydował o uchyleniu zaskarżonego postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...], utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w obrocie prawnym nie było możliwe z uwagi na zasadę bezpośredniego stosowania ustawy nowej regulującą problemy międzyczasowe, jakie mogą pojawić się na gruncie prawa karnego procesowego w związku ze zmianą ustawy regulującą postępowanie (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. I KZP 10/16). Zasadę tę, sąd pierwszej instancji ewidentnie naruszył.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni respektuje dotychczasowe stanowisko wyrażone w dotychczasowym orzecznictwie odnośnie znaczenia art. 14 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r., dla zainicjowanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy postępowań dyscyplinarnych. „Art. 14 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. zmieniającej m.in. art. 27 ustawy o Sądzie Najwyższym, określa normę intertemporalną wyłącznie w zakresie prawa materialnego, stricte w odniesieniu do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie tejże ustawy, a zatem przed

dnem 14 lutego 2020 r. Przepis ten nie odnosi się więc do reguł procedowania rządzących postępowaniem dyscyplinarnym sędziów lub prokuratorów” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2020 r., sygn. I DO 18/20, LEX nr: 3008438; podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2020 r., sygn. I DSI 6/19, LEX nr: 3212816; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2020 r., sygn. I DSI 2/20, LEX nr: 3277562).

Poprzez wprowadzenie przepisu § 2a w art. 112 w brzmieniu „Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych i Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych mogą podjąć i prowadzić czynności w każdej sprawie dotyczącej sędziego” (Dz.U.2020.190), doszło jedynie do doprecyzowania kompetencji Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych, a nie do ich poszerzenia, a to uznane być musi jedynie za nowelizację procedury regulującej postępowanie przed sądami dyscyplinarnymi. Nawet gdyby przyjąć jak uczynił to sąd pierwszej instancji (a, do czego jak wykazano powyżej brak jest podstaw), iż ustawa z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw poszerzyła kompetencje Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych to wówczas zgodnie z zasadą „chwytania prawa w locie”, Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w [...] w dniu 12 października 2020 r., tj. w dniu wydania zaskarżonego postanowienia o sygnaturze akt ASD [...], nie był więc uprawniony do zastosowania przy ustaleniu czy wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej sędzi W. S. pochodzi od uprawnionego oskarżyciela przepisu art. 112 § 2 p.u.s.p., w brzmieniu obowiązującym przed znowelizowaniem go ustawą z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (co wydając zaskarżone orzeczenie uczynił naruszając przy tym zasadę *incivile est nisi tota lege perspecta una aliqua particula eius proposita iudicare vel respondere*). Sąd Najwyższy przypomina, że „gdy zmiana prawa następuje w trakcie trwającego procesu karnego, ustawodawca dostosowuje do dokonywanych przez siebie zmian wybór określonych dyrektyw postępowania, konkretyzując je w przepisach intertemporalnych. Reguły te dotyczą bądź zasady dalszego stosowania „prawa dawnego”, bądź bezpośredniego

stosowania „prawa nowego”. Podstawową formą rozwiązywania problemów intertemporalnych na gruncie prawa karnego procesowego jest przy tym reguła stosowania prawa nowego (lex nova), zwana regułą bezpośredniego stosowania ustawy nowej albo regułą „chwytania w locie” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2020 r., sygn. I DO 18/20, LEX nr: 3008438). Przypomnieć w tym miejscu należy również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którym „milczenie ustawodawcy co do reguły intertemporalnej należy uznać za przejaw jego woli bezpośredniego działania nowego prawa, chyba że przeciw jej zastosowaniu przemawiają ważne racje systemowe lub aksjologiczne” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 listopada 2006 r. sygn. K 30/06 LEX nr: 231207). Ponieważ ustawa z dnia 20 grudnia 2019 r. nie zawiera przepisów intertemporalnych nakazujących wybór określonych dyrektyw postępowania, jedynym uprawnionym stanowiskiem sądu było zaakceptowanie reguły „bezpośredniego stosowania prawa nowego”, co w realiach niniejszej sprawy nakazywało sądowi pierwszej instancji, w dniu 12 października 2020 r. uznanie skierowanego wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przez Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych, za skargę pochodzącą od uprawnionego oskarżyciela.

Z tych też powodów Sąd Najwyższy postanowił zaskarżone postanowienie uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Sądzie Apelacyjnym w [...].

SSN Jacek Wygoda

SSN Jarosław Duś

Ławnik SN Marek Molczyk